

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 216/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť B. Sz., bytom R., zastúpenej advokátom JUDr. M. B., G., ktorou namietala porušenie jej základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu v Rožňave sp. zn. 9 C 465/02 z 13. augusta 2002, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 Co 506/02 zo 6. decembra 2002 a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, rozhodnutím - oznámením generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 169/03-10 zo 16. júla 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. Sz. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2003 doručená sťažnosť B. Sz., bytom R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa

čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy uznesením Okresného súdu v Rožňave (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 465/02 z 13. augusta 2002, uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 506/02 zo 6. decembra 2002 a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), rozhodnutím - oznámením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „rozhodnutie - oznámenie generálneho prokurátora“) č. k. VI/2 Pz 169/03-10 zo 16. júla 2003.

Podľa sťažovateľky uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu a rozhodnutím - oznámením generálneho prokurátora bolo porušené jej základné právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť a právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu. Sťažovateľka za porušovateľov uvedených práv označuje len krajský súd a generálnu prokuratúru, z obsahu sťažnosti však vyplýva, že porušenie svojich práv namietala aj uznesením okresného súdu. Z tohto dôvodu ústavný súd v zmysle § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) *„Každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený“* posudzoval sťažnosť sťažovateľky i vo vzťahu k okresnému súdu. Porušenie svojich práv okresným súdom označuje sťažovateľka konaním *„úplne v rozpore so svojím poslaním“*, porušenie práv krajským súdom označuje sťažovateľka zneužitím poslania a postupov súdov v konaní a porušenie práv generálnou prokuratúrou označuje sťažovateľka odložením jej podania a opakovaného podnetu na preskúmanie zákonnosti citovaného uznesenia okresného súdu a citovaného uznesenia krajského súdu a nepodaním mimoriadneho dovolania.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, že

„Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 12 Co 506/02 zo dňa 6. 12. 2002, aj uznesenie Okresného súdu v Rožňave č. k. 9 C 465/2002 zo dňa 13. 8. 2002, a vec vracia súdu I. stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“

Ohľadom rozhodnutia generálneho prokurátora sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že:

Rozhodnutie Generálneho prokurátora SR zo dňa 16. 7. 2003, ktorým odoprel podnet sťažovateľky je v rozpore s ustanovením § 243e, § 243f ods. 1 písm. d) O. s. p.“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o porušení jej základného práva podnikateľ a uskutočňovať zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy citovaným uzneseniami okresného súdu a krajského súdu.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje.

Z obsahu podania doručeného ústavnému súdu 4. septembra 2003 a jeho príloh vyplýva, že sťažovateľkou napadnuté uznesenia nadobudli právoplatnosť 28. januára 2003.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že od 28. januára 2003 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 4. septembra 2003, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky o porušení základných práv uznesením okresného súdu sp. zn. 9 C 465/02 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 12 Co 506/02 odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podnikateľ a uskutočňovať zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy aj generálnou prokuratúrou. Porušenie svojich práv vidí v odložení jej podania a opakovaného podnetu na preskúmanie zákonnosti napadnutých uznesení všeobecných súdov a nepodaní mimoriadneho dovolania proti nim. Preto požadovala, aby ústavný súd rozhodol, že rozhodnutie generálneho prokurátora zo 16. júla 2003, ktorým odoprel podnet sťažovateľky, je v rozpore s ustanovením § 243e a § 243f ods. 1 písm. d) OSP.

V žiadnom článku ústavy ani zákona o ústavnom súde nie je upravená právomoc ústavného súdu na rozhodovanie o tom, že odloženie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania je alebo nie je v rozpore so zákonom (Občianskym súdnym poriadkom). Nedostatok takejto úpravy bráni ústavnému súde, aby uplatnil svoju právomoc, ktorou je ochrana ústavnosti podľa čl. 124 a nasl. ústavy. Preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2003